

Gitte Seeberg (KF):

Jeg kan da starte med at sige, at Det Konservative Folkeparti er knap så skeptisk over for forslaget som hr. Erling Oxdam, men der er da selvfølgelig også ting, som vi skal kigge på under udvalgsarbejdet.

Men Folketinget vedtog i 1992, hvis jeg ikke husker helt galt, at vi skulle tiltræde den europæiske menneskerettighedskonvention. Efter min opfattelse er menneskerettighedskonventionen af stor betydning, og det er også vigtigt, at vi i vores lovgivning indretter os på konventionens bestemmelser både i ånden og i lovgivningen.

Det lovforslag, som vi i dag har til behandling, udspringer jo af artikel 6, stk. 1, i menneskerettighedskonventionen, nemlig hvor lang tid der må gå, før en sag skal være afsluttet ved domstolene. Danmark blev, som også hr. Oxdam var inde på, dømt i blødersagen, og det skulle forhåbentlig ikke gentage sig. Det er også det, som er formålet med dette lovforslag, og derfor synes jeg også, at det i og for sig er udmærket.

Lovforslaget gælder, som det fremgår, udelukkende for civile sager, men jeg mener, at det er nødvendigt – også gerne på et snarligt tidspunkt – at se på det samme spørgsmål i relation til strafferetsplejen, hvor problemerne er mindst lige så store, som de er inden for den civile retspleje. Og dér kan jeg så henlede ministerens opmærksomhed på, at menneskerettighedskonventionens bestemmelse, altså artikel 6, stk. 1, jo gælder både for straffesager og for civile sager.

Men i det lovforslag, ministeren har fremsat, og som jeg ikke skal gå i detaljer med, tildeles dommerne en mere aktiv rolle. Det synes jeg sådan set er ganske udmærket, for hele dette problem med de lange sagsbehandlingstider kan ikke udelukkende løses ved flere økonomiske midler. Der skal simpelt hen deciderede opstramninger til inden for systemet.

Men jeg vil da give hr. Oxdam ret i, at hensynet til hurtigheden ikke må veje tungere end hensynet til, at sagerne også rent materielt bliver rigtig bedømt, og er der ting, som skal frem, selv om de måske kommer frem på et senere tidspunkt, skal der gives lov til det. Men det må vi jo så håbe på at dommerne også er i stand til at vurdere.

Jeg skal kun tage nogle ganske få ting ud af forslaget. Det, at man skal specificere nærmere i stævningen, hvad sagen drejer sig om, synes vi er en udmærket idé. Vi synes også, at forslaget

om udeblivelsesvirkning kan være en af mulighederne for at få parterne til selv at fremme sagen – og jeg tænker på advokaterne – så sagen ikke bliver udsat den ene gang efter den anden.

Så var der det – og det var så også det, jeg kort var inde på før – om inddragelse af nyt processtof i sagen og fremsættelse af nye påstande. Det er måske den eneste del af forslaget, som jeg kunne være en anelse betænkelig ved, men det kan være, at vi kan få det præciseret under udvalgsbehandlingen.

Så er der fristen for afgivelse af dom. Jeg synes, det er godt, at der kommer en tidsfrist her. Vi har jo desværre nogle meget kedelige eksempler på, at der er gået – ja, jeg har selv været udsat for det i mit virke som advokat – op til et år, før en dom er blevet afsagt, og det er simpelt hen for lang tid.

Forkyndelse af stævninger – det er også ganske udmærket. Så er der efteruddannelse af advokatfuldmægtige. Det støtter jeg. Jeg synes, det er en god idé, at også advokater må bidrage til uddannelse af deres fuldmægtige i en tid, hvor lovgivningen går så hurtigt, og hvor der er relativt meget, man skal lære som ung advokat.

Men alt i alt er Det Konservative Folkeparti meget positivt over for lovforslaget, som imødekommer også de internationale krav til vores lovgivning, som virkelig står for døren.

Anne Baastrup (SF):

Fru Gitte Seebergs afslutning var meget optimistisk. Men selvfølgelig er vi enige i, at vi satser på, at det her rent faktisk vil komme til at betyde, at vi kan overholde menneskerettighedskonventionen.

Det fremgår af bemærkningerne, at Justitsministeriet i et tidligere udkast havde foreslået, at domstolene skulle være ansvarlige for at få sagerne fremmet, og det er vi i SF tilfredse med at man er gået væk fra, for det er jo hele tiden en balancegang mellem, i hvilket omfang det er domstolene, der skal styre, og at man dermed kan risikere, at domstolene kan blive kritiseret for at være partiske, og i hvilket omfang man skal svinge piskene over advokaterne.

I virkeligheden går vi og pusler med en overvejelse om et ændringsforslag, således at man i højere grad præciserer fordelingen af ansvaret mellem de to parter: domstolene på den ene side og så advokaterne og den, om hvem sagen drejer sig, nemlig parten i sagen, på den anden side, om man måske på en eller anden måde kan få præciseret mere tydeligt, at alle er forpligtet til